1

Bijna vakantie

Ik heb Aloeka verklapt.

Het was de laatste schooldag voor de zomervakantie. Juf Petra vroeg waar iedereen naartoe gaat. Van Tim wist ik het al: hij gaat bijna de hele vakantie naar Vietnam. Tims ouders zijn best rijk. Ze hebben thuis twee auto's, twee laptops en een afwasmachine. Wij hebben dat allemaal niet. Papa zegt vaak dat we thuis maar liefst drie afwasmachines hebben, en wijst dan lachend naar mij en mijn zus en zusje.

De juf vroeg of Tim weet wat de hoofdstad van Vietnam is. Hij dacht lang na, maar haalde uiteindelijk zijn schouders op. We hoeven het officieel ook nog niet te weten: we hebben dit jaar alleen nog maar

de topografie van Nederland gehad. Voor Lara en mij is dat te makkelijk. Als wij klaar zijn met onze topo-opdracht, mogen we altijd samen in *De Grote Bosatlas* lezen. Samen verkennen we dan de wereld.

'Weet iemand anders wat de hoofdstad van Vietnam is?' vroeg de juf.

Ik keek naar Lara. Lara keek naar mij. We staken tegelijk een vinger op, als enigen. De juf wees naar mij en vroeg: 'Willem, weet jij het?'

'Hanoi,' zei ik.

Volgens mij glimlachte Lara naar me. Ze knikte en liet haar arm zakken.

'Heel goed!' zei de juf.

Tim veerde op en zei: 'O ja!' Hij deed alsof-ie het even vergeten was.

Tim zegt dat hij hoogbegaafd is. Als dat echt waar is, is hij een vergeetachtige hoogbegaafde. Hij vergeet niet alleen de hoofdstad van Vietnam, hij vergeet ook best vaak dingen die we net in de klas hebben geleerd. Hoe je 108 makkelijk kunt delen door 6 bijvoorbeeld. Of hoe je 'chirurg' schrijft. Hij vertelde laatst dat hij een IQ-test had gedaan en dat hij 300 punten had gescoord. 'Dus misschien moet ik volgend jaar naar een andere school, een school met allemaal andere hoogbegaafden,' zei hij. Ik zou dat erg jammer vinden: Tim is een van de weinigen uit mijn klas met wie ik weleens speel. Lara zei dat ik me geen zorgen

hoefde te maken dat Tim vertrekt naar een hoogbegaafdenschool. 'Een IQ van 300 bestaat helemaal niet,' legde ze uit, 'en Tim heeft 't kofschip nog steeds niet helemaal onder de knie. Tim zit volgend schooljaar gewoon weer bij ons in de klas.'

De juf vroeg wat Tim in Vietnam ging doen. Hij hoopte vooral schildpadden in het wild te zien. Amir riep dat er schildpadden zijn die met hun kont kunnen ademen. Juf Petra zei: 'Zo, zo, dat is handig.' Terwijl Amir zich afvroeg of die schildpadden dan ook konden boeren met hun kont, pakte Wessel zijn kans, hapte wat lucht, en liet een lange en luide boer door de klas. Iedereen lachte en Barry begon te brullen. Juf Petra stak een hand in de lucht, legde een vinger tegen haar lippen en schreeuwde er dwars doorheen: 'IK!! MAAK!! HET!! STIL!!!'

Toen het eindelijk weer rustig was, gaf ze de beurt aan Wessel: 'Waar ga jij heen deze vakantie?'

'Naar een eiland,' antwoordde Wessel.

'Welk eiland?'

Heel even leek hij te twijfelen, maar toen zei hij alsof het vanzelfsprekend was: 'Texel.'

Amir fluisterde dat dat rijmt: Wessel gaat naar Texel. Wessel hoorde dat en keek hem vernietigend aan. Amir maakte zich klein.

'Ah,' zei de juf. 'Prachtig eiland. Tussen welke twee zeeën ligt Texel ook alweer?'

Dit moest hij weten: het was dit jaar bij topoles behandeld.

Wessel bleef stil. Voorzichtig staken een paar kinderen hun vinger op. Voor de zekerheid deed ik dat maar niet. Wessel keek de kinderen die hun vinger hadden opgestoken een voor een boos aan. De vingers gingen weer naar beneden.

'Laat Wessel maar even rustig nadenken,' zei de juf.

Langzaam antwoordde hij: 'De Noordzee…'

'Heel goed. En de…'

Hij bleef weer stil.

'De w…' zei juf Petra een beetje voor.

Wessel haalde zijn schouders op.

'De Wad…' zei de juf nog meer voor.

Wessel grijnsde en riep: 'De wat-kan-mij-het-schelen-zee!' Hij lachte erg hard. Barry lachte als enige mee. Barry lacht altijd met Wessel mee. Barry doet alles wat Wessel doet. Barry is een meelacher. Een meedoener. Een meeloper. We noemen hem soms butler Barry, maar alleen als hij en Wessel dat niet kunnen horen.

'De Waddenzee,' antwoordde de juf toen zelf maar.

Ze klapte een paar keer in haar handen, keek mij aan en vroeg waar ik naartoe ga. Ik wist dat de vraag kon komen, maar ik voelde mijn hoofd toch gloeiend rood worden.

Wij gaan nooit op vakantie.

Ik wilde in de klas heel graag zeggen dat ik naar Frankrijk ga, net als veel andere klasgenoten. Of lekker ver, net als Tim naar Vietnam. Of naar een onbewoond eiland waar niemand ooit van heeft gehoord.

Ik bleef te lang stil. Mijn klasgenoten keken me allemaal aan.

'Nou?' vroeg de juf.

'Aloeka,' floepte ik eruit.

Juf Petra heeft een grote bril met dikke glazen, alsof ze rondloopt met twee vergrootglazen op haar neus. Daardoor lijken haar ogen altijd reusachtig. Maar nadat ik Aloeka had geantwoord, kneep ze haar grote ogen bijna dicht waardoor het twee lange dunne streepjes werden.

'Jaja,' zei ze. 'Aloeka. Waar ligt dat ook weer?'

Wessel riep meteen dat Aloepa helemaal niet bestaat.

'Aloeka!' verbeterde ik hem. 'Het is een klein eilandje in de Indische Oceaan.'

Wessel weet niet eens waar de Indische Oceaan ligt.

Juf Petra wel. Blij zei ze: 'O, de Indische Oceaan! Dat wordt zwemmen! Lekker zeg.' Gelukkig vroeg ze daarna snel waar Lara heen gaat. Zij viert vakantie in Zweden. Ze gaat een rondreis maken. Dat wist ik al. Toen we vorige week samen door de Bosatlas bladerden, vertelde ze welke steden en dorpjes ze allemaal gaat bezoeken. Malmö. Stockholm. Ze zei dat

ze ook een paar dagen naar het dorpje Kloten gaat. Ik geloofde er niks van dat er in Zweden een dorp bestaat met die naam. In de Bosatlas zochten we de kaart van Zweden op, maar er was geen Kloten te vinden. 'Niet elk dorp staat op deze kaart,' beweerde Lara. Dat is waar, dus ik besloot dat ze inderdaad naar Kloten gaat. Lara zou nooit liegen tegen mij, denk ik. We zijn de grootste topovrienden, door dik en dun.

Op het eind van onze allerlaatste schooldag wenste juf Petra ons heel veel plezier in de zomervakantie. 'Volgend schooljaar hebben jullie meester Maurice. Hij kan niet wachten om in de kring te horen over al jullie vakantieavonturen. Hoe het was in Frankrijk, in Vietnam, in Nederland, op eilanden in de Indische Oceaan.' De juf gaf mij door haar vergrootglasbril een gigantische knipoog. 'Vertel hem er na de zomervakantie maar uitgebreid over, allemaal!'

Buiten kwamen Wessel en Barry naar me toe. Wessel zei nog een keer dat dat eiland van mij helemaal niet bestaat.

Ik zei: 'Echt wel.'

Barry keek Wessel aan en zei toen: 'Echt niet.'

'En als het wel bestaat,' nam Wessel weer het woord, 'dan zijn jullie veel te arm om erheen te gaan.'

Nu zei ik: 'Echt niet.'

‘Echt wel! Bewijs maar dat jullie naar Ammehoela gaan!’

Barry brulde weer en herhaalde hard: ‘AMMEHOELA!’

‘Aloeka!’ riep ik terug. ‘En wacht maar, na de zomervakantie vertel ik alles over Aloeka. Hoe mooi het daar is, en hoe rustig en vriendelijk. Met alleen maar aardige mensen.’

Liever had ik Aloeka voor mezelf gehouden. Maar nu is het bestaan bekendgemaakt. En iedereen, zelfs Wessel, zal mijn eiland moeten accepteren.

Want Aloeka bestaat écht.

Ik ga er bijna elke avond heen.

2

De ontdekking van Aloeka

Ik ontdekte Aloeka een paar maanden geleden. Ik lag boven in mijn stapelbed. Elsje sliep al. Zij is mijn jongere zusje en slaapt ook op mijn kamer, in het onderbed. Het is niet anders.

Elsje was een halfuur eerder naar bed gegaan dan ik. Elsje moet altijd een halfuur eerder naar bed dan ik, want ze is pas zes. Met wijd open mond lag ze weer te snurken. Snurken is irritant: het geeft herrie. Het is ook een smerig geluid, maar niet zo erg als smakken. Smakken staat op één in mijn lijst 'Smerige geluiden van mensen'.

Ik had papa en mama al best vaak gezegd dat ik niet kan slapen als Elsje zoveel snurklawaai maakt.

En als ze niet snurkt, haalt ze heel hard adem. Papa zei dat we Elsje niet konden verbieden om adem te halen. Dat begreep ik wel. Mama kwam een paar maanden geleden eindelijk met een oplossing: ze gaf me een paar gele oordoppen.

Toen ik boven in mijn bed die oordoppen voor het eerst in deed, was Elsjes snurkkabaal ineens ver weg. Het klonk zelfs best fijn: de snurken van Elsje leken net golven die een strand op en af rolden. Een strand met wit zand. Daar stond ik. Ik keek naar de golven en zag een bootje in zee dobberen. Met dat bootje moest ik hier zijn beland. Ik keek om me heen. Niemand te bekennen op dit eiland. Achter me stonden palmbomen. Twee van die bomen bogen naar elkaar toe, alsof ze elkaar wilden kussen. Ze vormden een poort, een palmboompoort. Van onder de poort kwam een vogel het strand op gestapt. Ik ken best veel vogels, van aalscholver tot zwaluw, maar zo een als deze had ik nog nooit gezien. Het was een groot, kleurrijk beest met een enorme snavel en het waggelde als een eend.

'Aaaaa… LOEKaaaa!' riep hij naar me.

Nog een keer.

'Aaaaa… LOEKaaaa!'

Het klonk als een vriendelijke groet.

En als de naam van het eiland.

Aloeka. Ja, zo moest het hier heten.

De vogel sloeg een vleugel uit en leek me te wenken.

Toen draaide hij zich om en stapte onder de palmboompoort door. Snel volgde ik hem. We liepen een tijdje door oerwoud en jungle. Onderweg kwam ik dieren tegen die ik nog nooit eerder had gezien, zoals een paarse pandabeer. Plots bleef de Aloekavogel stilstaan. Weer sloeg hij een vleugel uit. Ik keek omhoog en zag op een hoge heuvel een groot gebouw staan. Het had iets weg van een kasteel, maar dan van hout. Pas toen we dichterbij kwamen, zag ik dat het hele gebouw van bamboe was gemaakt. Het bamboekasteel telde meerdere verdiepingen. Op het grote balkon hing een hangmat. Het kasteel had één toren, in het midden, een eenzame bamboetoren die overal boven uitstak. Het leek een vriendelijk kasteel: er zat geen grote houten deur in waar je op moest kloppen om binnen te komen. De ingang bestond simpelweg uit een grote opening waar iedereen zo in en uit kon lopen. Bij die gastvrije ingang van het bamboekasteel stopte de Aloekavogel met waggelen en maakte een buiging. Ik boog terug en stapte het kasteel binnen.

'Hallo?' riep ik door de hal.

Er kwam geen reactie op mijn begroeting. Ik liep naar het midden van het bamboekasteel waar een wenteltrap was, en ging naar boven. Op het grote balkon waar de hangmat tussen twee dikke bamboepalen hing, keek ik uit over het eiland. Verderop lag de lichtblauwe zee. Zulke lichtblauwe zeeën had

ik weleens op tv gezien, bij Floortje, een vrouw die allerlei verre plekken op de wereld bezoekt. Dit was zo'n lichtblauwe zee die bij eilanden in de Indische Oceaan hoort.

Ik was wat moe van de wandeling naar het bamboekasteel en ging in de hangmat liggen. Al schommelend neuriede ik een deuntje. Was het een bestaand deuntje? Ik zocht naar de tekst die erbij hoorde, maar kon die niet vinden. Dus vulde ik zelf woorden in, wat me geen enkele moeite kostte, alsof ik ze oplas van een onzichtbaar blad:

Ja ja ja ja ja
Megamooi Aloeka

Met je witte strand
Wessel is irritant

We hebben hier
Geen blikken bier

En op Aloeka
is iedereen vega

Er rijmt niks op ruzie
Maar dat is hier ook nie

O eiland zonder zorgen
Gist'ren, vandaag en morgen

Ik vond het een goede tekst: dit moest het volkslied van Aloeka zijn. Ik keek over de rand van mijn hangmat en zag in de hoek van het grote balkon een vlag staan. Ik ken de meeste vlaggen van de wereld wel, maar deze kwam me niet bekend voor. De bovenste helft van de vlag was lichtblauw, met een donkeroranje bol erin getekend. De onderste helft was zeegroen. Lichtblauw, donkeroranje en zeegroen: toevallig ook mijn lievelingskleuren. Het was de een-na-mooiste vlag die ik ooit zag. Alleen de vlag van het eiland Antigua en Barbuda is mooier.

Ik pakte de Aloekaanse vlag en vergeleek deze met mijn uitzicht vanaf het balkon. De vlag en het uitzicht over het eiland leken op elkaar: in de lichtblauwe lucht stond de donkeroranje zon niet ver meer van de zeegroene zee.

Ik zwaaide met de vlag naar de zakkende zon en wenste haar een goede nacht. Toen ze eenmaal onder was gegaan, plantte ik de vlag strak naast me, rechtte mijn rug, deed mijn kin omhoog en riep vanaf het grote balkon over het eiland: 'Hoi Aloeka. Je bent een prachtig paradijs. Je hebt een mooie vlag, een goed volkslied en een fijn bamboekasteel. Maar je hebt nog geen koning. Als je wilt, ben ik je koning.'

Onder mij bleef het stil. Alleen in de verte hoorde ik de vriendelijk groetende roep van Aloekavogels. Ze klonken enthousiast.

'Akkoord!' riep ik. Ik was klaar voor het uitspreken van de eed om het koningschap van Aloeka te aanvaarden. Met in mijn ene hand de vlag, mijn andere hand op mijn hart en mijn ogen gesloten riep ik over het eiland uit:

'Ik, Willem Zoetelief, neem de taak op mij om dit eiland zo paradijselijk te houden als het is. Aloeka, ik zal voor je strijden, altijd en overal! Want ik ben je koning. Lang leve mij!

Hoera!

Hoera!

Hoera!'